

FODOR ANDRÁS

Barátaimmal

Barátaimmal, akiktől
gyanakvás őrtüze tiltott,
ha találkozni akartam,
el kellett bujdosnunk a hegybe.
Sziklák zugában egymásért szorongva
veszélyes hírvivőként
külön-külön kapsoltuk össze
a titkos áramot.
Barátaimmal, akikkel
mutatkoznom se volt ajánlatos,
együtt indultam száműzetésbe.

Nem tudtuk fűteni a szobát.
Jégágú ablakunkon
besírt a szél, velünk
lakott a Duna hidege.
Hajnalban néha látták
a takaró fölött
fejem búbjától homlokomig
hogy este meg hajam a dér.
Hallottam én is éjjelente,
mikor a szomszéd kőfaragók
átléptettek a padlón.
Csizmájuk olykor belénk ütközött.
S mindig ledől a fal melletti ágy.
Téglából volt a lába.

Egyszer tilalmas barátaimat,
kiknek otthon se volt már hazájuk,
maradék pénzemen kiloptam
a városból, hadd öltözzék magukra
mezőim őszi színeit, az én
töretlen hátországomat.

Ők még sohase láttak
bazaltkék árnyú ábrákat az égen,
soha a tág tó borzas hasítékát.

Ahogy a móló betonszigonyán
hatalmas izzó aranykorongként
szemünkbe vert a sújtó ragyogás,
a víz, a tűz kettős körében,
tudtuk, hogy el nem téphetik agyunkból
a szabadság
gyötrelmes szomjúságát.

Hol apám született

Hol apám született,
nincs meg a falu neve.
Ahonnét ágaskodva nézte,
hogy táncoltatják odakünn a medvét,
nincs meg a mohos kapu.

Kisöccse, kit 65 éve
porban játszódni itthagyt,
kőnehéz lábbal vonzóldik
felém az udvaron.

Kalap alól, halánték szögletén a
megörökölt ráncok közül
néz rám a messze távozott
kék-harmatos szeme.

A házat megnagyobbították,
Üresen kong. A fiatalok
elmentek unokástul.
Nem is akarnak visszatérni.

A félrenyakló drótkapu mögül
kiszabadult a hízó.
Virágágyások, rózsatövek mellett
laffogó füllel ugrál összevissza.
Segítem elzavarni,

míg —
továbröpítő fémhátú bogárként.
szárnyát félig kinyitva, számol,
vár kint az autó.

Az árok még talán a régi,
de nem nézem az utcai palánkot,
félelem előtte látni újra
őreg bátyám, a hajdani huszárt,
ahogy vonagló, reszketeg állal
indul utolszor ölelni anyámat.

Csak mi...

Pillogó szemcsék, messzi napvilágok,
kovakövek megnémult sercegése.

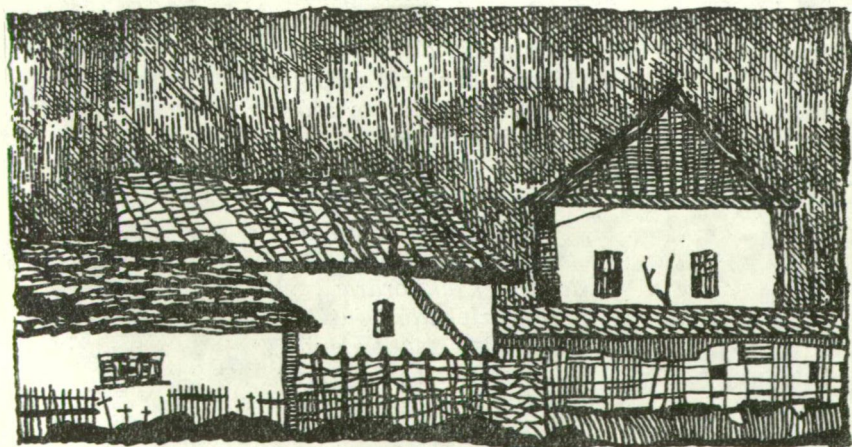
Hozzászoktunk hamar,
hogy olykor fönnakad már,
amit felétek földobálunk.

Jó volna szabadulni
gyötrelmeinktől is, miket
akaratusunk izzása éget.

Az összeállt salak, baljós, hideg madár,
nem semmisül meg,
jön velünk.

Utazunk szakadatlanul
vonzások csillagrendszerében,
idegünk és eszünk között
az éhes ismeretlen
mégis mindegyre nő.

Csak mi tudunk a szeretet
s a gondolat két szárnyán felszökellni,
csak mi tudunk a végtelen időből,
— ha kell, siettetve a törvényt —,
a véges térbe visszahullani.

SZENTI ERNŐ RAJZA